

det skal være samtlige 3 Afdelinger af den lovgivende Magt, der have Indflydelse paa Fastsettelsen af Gagen for de Embeder, der blive ledige, indtil en Lønningslov udkommer; men nu veed dette Thing og den ærebe Justitsminister, ligesom ogsaa Indenrigsministeren veed det, at de af Regjeringen fastsatte Gager ville paa den af Landstinget foreslaaede Maade komme til at staae uforandrede fra Rigsdagens Side som Noget, der er slaaet fast, indtil en Lønningslov udkommer; men det forekommer mig aabenbart, at det vil være uforvarsligt, om Rigsdagen gav sin grundlovsmæssige Ret fra sig til at afgjøre, hvilke Udgifter der skulle afholdes i Aarets Løb. Den vedtagne Forandring i det andet Thing forekommer mig derfor ogsaa at streife noget ind paa Grundlovens Omraade; thi Grundlovens § 52 siger, at ingen Udgifter maae afholdes, der ikke have Hjemmel i Finantsloven, og hvorledes skulde man da kunne sige, at for en ubestemt, uberegnelig Tid, maafee for en heel Mennekesalder, skulde alle ledige Justitsembeders Gager kunne eensidigt fastsættes af Regjeringen, uden at den lovgivende Magt skulde kunne indgribe deri; vilde dette ikke være urigtigt og jeg vil sige uforvarsligt. Det er Forskjellen mellem Landstingets Beslutning og hvad der her engang er vedtaget og nu foreslaaes, og tillige Forskjellen mellem den ærebe Justitsminister og Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og hvorledes den ærebe Justitsminister kan komme til at gjøre denne Forskjel til intetbetydende, kan jeg ikke forstaae; det er atgjøre Noget uklart, dunkelt og tvivlsomt, som i sig selv er overordenligt klart; der vil, dersom Finantsloven blev vedtagen i den Skikkelse, hvori den er vedtagen i Landstinget, ikke være nogensomhelst Udvei for Rigsdagen til at faae Indflydelse paa, hvorledes de her omhandlede Gager blive fastsatte. Den ærebe Justitsminister sagde, at han vilde fremkomme med et Lønningsforslag saa snart som muligt, og jeg tvivler heller ikke om, at dette jo er hans Tankers Ord; men veed vel den høitærede Minister, hvor længe han er Justitsminister, og vil det derfor være rigtigt af os at gaae ind paa Bestemmelser, der skulle have Gyldighed — vi vide ikke hvor længe. Jeg troer det vilde være høist urigtigt at gjøre

det af Hensyn til den enkelte Ministers Udtalelse; thi vi kunne jo faae Ministre, der, forsaavidt Rigsdagen nu gik ind paa at give Regjeringen Magt til at bestemme Gagen for hvert enkelt Embede, indtil en Lønningslov udkom, ingeninde vilde lade sig bringe til at komme frem med en Lønningslov. Vi kunne ved en saadan Fremgangsmaade blive stillede saaledes, at man ikke kan beregne, hvor længe en saadan Lønningslov kunde blive udsat. Jeg vil bede den ærebe Justitsminister tænke sig, at han stod udenfor og faae en anden Justitsminister sidde paa sin Plads, og navnlig en Mand, som han ikke havde nærmere Bekjendtskab eller nogen stor Tillid til; han vilde da vist nok bømme ganske anderledes om dette Forhold. Den ærebe Minister har været for kort Tid hos os, til at vi kunne have stor Tillid til ham, og hans Optræden har heller ikke været skikket til at vække en saadan, derfor maa han finde sig i, at vi meget mindre til hans ubekjendte Eftermænd kunne have en saadan Tillid. Den ærebe Indenrigsminister sagde før, at vi ikke vilde have denne Sag ordnet ved Lov, men jeg veed ikke, hvor hans Ret er til at sige dette; er det ikke netop ved det foreliggende Forslag antydet, at dette Forhold skal betragtes at være midlertidigt, og er det ikke udtalt, at vi ønske denne Tilstand saa kort som muligt, og en Lønningslov tvertimod saa hurtigt som muligt; — det er saaledes en uberettiget Beskyldning, den ærebe Indenrigsminister har rettet imod os. Dersom den hele Post af de 15,000 Rd., som den ærebe Minister antydede, skulde blive strøget i Landstinget, da troer jeg, at man ogsaa langt hellere maaatte det end modtage Posten i den Form, hvori den nu foreligger. Den ærebe Minister sagde om os, at vi vare for angstelige med Hensyn til denne Sag, og at ligesaagodt, som den ærebe Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) havde bebrejdet Regjeringen, at den ikke syntes at vise nogen Tillid til Folkethinget, saa kunde han vende det om, og sige, at Folkethinget ikke syntes at vise Tillid til Regjeringen; men han har aabenbart taget fejl i denne vor Stilling til hinanden; thi ellers kunde han ikke vende den saaledes om. Følge vor Grundlov skal Rigsdagen have Tilseende